

Clubdag Regio Midden: Betuwetocht onder strakblauwe hemel

‘Oh wat is het leven fijn

Tekst & fotografie: Eric Mark

Als de maanden zijn aangebroken dat je de klok een uur vooruit moet zetten, avonden steeds minder in duisternis verlopen en je de vogels 's ochtends vroeg hoort fluiten, is het écht tijd om je auto van stal te halen en ervan te gaan genieten. Dan weet je ook gelijk dat het verenigingsleven opbloeit en clubritten weer op de kalender komen.

als de zon schijnt'

deelnemers. Tegen 10.00 uur kwamen we aan bij *Grand Café Moeke* in Rhenen, waar we hartelijk werden ontvangen en eenieder meteen kon kennismaken met onze nieuwe activiteitenorganisator Peter Martens. Inmiddels waren we wel toe aan koffie met een versnapering en dat bleek gelukkig voorhanden. Na een gezellig bijpraten en contacten leggen volgde het welkomstwoord door Peter met een briefing. Hierna vertrokken we voor een toerit van honderd kilometer. Al vrij snel staken we via de brug de Nederrijn over, om vervolgens via het aan de overkant gelegen Kesteren de Betuwe in te rijden. Wat een oase aan rust in een landschap vol bloesem in de fruitbomen, met tussendoor knusse, kronkelende wegen. Er liggen opvallend veel boomkwekerijen in de omgeving van Ochten en Lienden.

Zaterdag 25 april was het moment om deel te nemen aan de Clubdag Regio Midden en dat deden 120 clubgenoten inclusief aanhang in zestig opgedofte en afgestofte auto's. Een geweldige opkomst, rekening houdend met het feit dat we tegenwoordig vloeibaar goud tanken en niet in de zuinigste auto's rondrijden. De weersvoorspellingen waren optimaal. André van Duin maakte er in 1982 een songtekst over: 'Oh wat is het leven fijn als de zon schijnt.' Je proefde het enthousiasme onder de

Huis van Oranje

We reden over vele dijkwegen met vergezichten over weilanden met grazende koeien, paarden met hun veulens en moeder de gans met haar kinderen. Dan weet je meteen dat het voorjaar is. Tegen 13.00 uur bereikten we onze lunchlocatie *Heerlijkheid Eck en Wiel*. Die deed haar naam eer aan, want de lunch met soep, kroket, belegde broodjes en versgeperste sinaasappelsap smaakte uitstekend. Daarna vertrokken we voor het tweede deel van de rit richting Zoelmond. In het fraaie vestingstadje Buren, bekend van historische banden met het Huis van Oranje, maakte menigeen een wandeling en daarna werd de weg vervolgd richting Erichem en Kerk-Avezaath. Allemaal idyllische dorpjes waar de tijd lijkt te hebben stilgestaan. Ook in Rhenen strekten we nog even de benen en dat deden velen met ons, gezien het straat-

beeld op de parkeerplaatsen langs de doorgaande weg, waarbij het winkelende publiek van onze Mercedesen kon genieten. Tegen 16.00 uur arriveerden we op de eindbestemming, dezelfde plek waar we de dag waren begonnen. Daar wachtte ons het gebruikelijke, goed verzorgde bittergarnituur met drankjes. Rik Eelkman Rooda, op dat moment nog MBCN-voorzitter, bedankte Peter Martens voor zijn mooi uitgezette rit en de goede zorgen en overhandigde hem een leuke attentie. We praatten na over het verloop van de dag en de opgedane indrukken. Voor degenen die zich ervoor hadden aangemeld stond een diner klaar. Eind van de middag namen we afscheid van onze clubgenoten, om huiswaarts te keren. Een mooie start van het seizoen, deze gezellige dag onder een strakblauwe hemel! ☺

De zeven van Eric

Deelnemer in beeld

Tekst & fotografie: Eric Mark

Tijdens de Clubdag Regio Midden in Rhenen op zaterdag 25 april bracht Eric Mark weer een MBCN-lid in beeld. Ditmaal waren het Bart en Minke van Noordennen uit Heeg, waarmee we hieronder kennismaken.

Het beeld: wie, wanneer en waar?

Bart van Noordennen, 1967, Heeg

Waarom lid geworden van de MBCN?

“Nou, dat lidmaatschap begon in 1996. Toen kocht ik een 170 S-D type W136 uit 1954 als restauratieproject en wees de vorige eigenaar me op het bestaan van de Mercedes-Benz Club Nederland. Het leek me wel handig, gezien de kennis

en onderdelenvoorziening, om hiervan lid te worden en zo geschiedde... Dit jaar heb ik een feestje te vieren in de vorm van mijn eigen 30-jarig jubileum!”

Al vaker meegedaan aan een clubdag?

“Eerlijkheidshalve moet ik melden dat we pas voor de derde keer meedoen. Dit komt onder andere doordat we de restauratie nooit hadden afgerond en de auto niet rijdbaar

was. Wij dachten dat wij als gewone mensen niet de doelgroep vormden, maar ervaring leert gelukkig anders. Het blijkt een gezellige club voor iedereen met een hart voor oude Benzen. In 2015 kwam er een W201, maar daarover later meer. Twee is te veel, daarom verkocht ik in 2016 mijn 170 S-D aan clublid Arno van Voorden. Hij heeft de restauratie gelukkig prachtig voltooid en rijdt inmiddels met de auto.”

Wat trekt jullie aan om mee te doen aan een clubdag?

“De ontspannen sfeer, de wisselende samenstelling van auto’s, prachtige ritten met vaak verrassende bezienswaardigheden onderweg en erg leuke lunchlocaties, met de befaamde kroketten en broodjes kaas. Niet te vergeten: na afloop kunnen we gezellig wat nakeuvelen.”

Auto?

190 E 2.6 W201, 1987, GD-233-L

Waarom dit type?

“Veel dingen ontstaan vanuit je jeugd en zo kocht ik uiteindelijk deze auto. Iets dat vroeger een onbetaalbare droomwens was, ga je in een latere levensfase waarmaken. Zodoende ging ik op zoek naar een W201 en dan één die je hier vroeger hoegenaamd nooit zag rijden, met een zescilindermotor en handgeschakeld.”

Historie? Bijzonderheden?

“Om deze auto te vinden met mijn wensenpakket - nieuwstaat, van eerste eigenaar, handgeschakeld en niet al te veel gereden - kom je in Nederland niet verder. Via internationale autosites bracht de zoektocht mij in 2015 bij vier adressen in Duitsland. We raakten zo enthousiast dat we direct in de daily driver stapten om te gaan kijken. De 190 op de eerste locatie voldeed meteen. Voor de zekerheid bezochten we er nog één, maar uiteindelijk slaagden we bij het eerste adres.

Deze garagegestalde 2.6 in Impalametallic - kleurcode 441 - heeft weinig opties, behalve een schuifdak en centrale vergrendeling, volgens de visie ‘wat er niet op zit, kan ook niet kapot’. Hij komt van een oude baas uit Plettenberg, met bij aanschaf slechts 100.000 km praktijkervaring. De laatste twaalf jaar had de man er niet meer in gereden, alleen kon hij er geen afstand van doen. Met een Friese sùkerbôle en een doos oranjekeok die we meebrachten kregen we al snel de gunfactor. Twee weken later vertrokken we met een oprijwagen naar Duitsland.”

“Bij thuiskomst heb ik de 190 meteen voorzien van nieuwe vloeistoffen en de remmen weer lekker gangbaar gemaakt. We rijden trouwens allebei motor en thuis staan twee klassieke exemplaren. Net na het rijklaar maken van de auto, medio 2015, hadden we een treinreis naar Italië geboekt en zouden we de motoren mee laten vervoeren. Helaas ging de organisator failliet, maar we wilden wel met vakantie. Tja, wat doe je dan? Uiteindelijk besloten we met de 190 te gaan. Best spannend, zo’n eerste rit van 1700 kilometer enkele reis. De auto moest een dag voor vertrek nog snel naar de apk, maar alles kwam goed. Hij deed het onderweg uitstekend en ging steeds lekkerder rijden. Later zocht ik naar een donor voor de toekomst en dan geen afgereden exemplaar, maar eigenlijk net zo goed als deze en ook weer handgeschakeld. Deze vond ik uiteindelijk in Zuid-Frankrijk en ik haalde hem zelf op met een oprijwagen. Sommige mensen zeggen: ‘Je bent hartstikke gek dat je deze donorauto ooit gaat gebruiken.’ Onderdelen worden echter schaars en duur, dus helaas, het is niet anders. In de elf jaar dat ik de 190 nu bezit hebben we er circa 30.000 kilometer bij gereden en het onderhoud doe ik allemaal zelf. Soms nemen we de klassieke motoren mee op een aanhanger achter de Mercedes-Benz, want er zit een trekhaak onder. Hij trekt veel bekijks en opgestoken duimpjes. Wij hopen nog jaren plezier te beleven aan onze trouwe vriend.” ☺

